

— Да, мила, — рече замислен бащата, — ако той разбира, няма да иска да си ходи... Но го влече и родният край... Нали знаеш, че от родното място по-скъпо няма...

— Но ние трябва да му обясним... трябва да разбере, че тук е по-добре! — друсна тя тънките си гъвкави рамене.

— Та иди, обясни му, — усмихна се снизходително бащата.

Лира не каза вече нищо, но очите ѝ потъмняха и се наляха със сълзи. Тя не можеше да разбере, защо този чуден момък ще иска да си ходи. Досега тя си мислеше, че стига някой да прекрачи прага на бащината ѝ столица, и той не би си отишъл за нищо на света, стига да има с какво да се препитава. А Орфей? Какво му трябва още? Има дворец като владетел, има слуги, има почести! Защо ще си ходи? И какво ще намери там? Дика. Да, заради нея ще си иде той.

Остра, неизцерима болка я срязва през гърдите. Да, ако нямаше тази малка, дива пастирка, Орфей сигурно щеше да остане завинаги при тях. Но Лира няма да го пустне. Тя ще го задържи тук, и след време, когато той разбере какво добро му е направила, ще ѝ благодари от все сърце. Не, тя не искаше този мил Орфей, този вълшебен музикант, този красив и кротък младеж да ги остави. Тя ще го отрупа с подаръци каквито още никой не е получавал, но ще го задържи в столицата. Към него тя ще бъде толкова внимателна, колкото не е била към никого досега. Ако пък той не разбере добрините, които тя иска да му направи, тогава просто ще каже на баща си да го спре на сила...

А дните си хвърчаха, и на всеки три-четири дни Орфей ходеше по веднъж в големия дворец да свири. Понякога го слушаха не само владетелят,